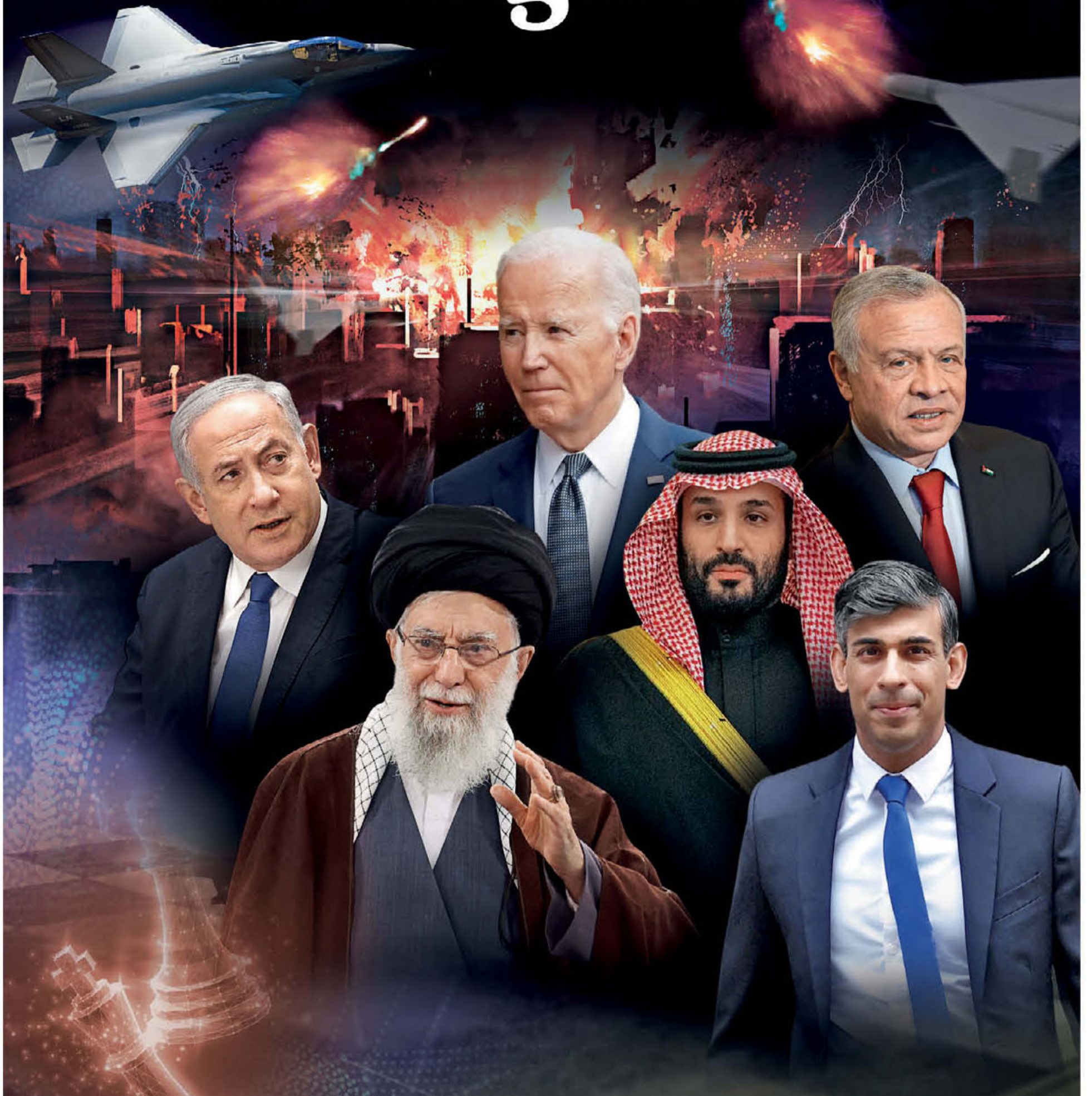

ΒΗΜΑgazzino

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΥΠΕΡΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ, «ΜΑΓΙΚΑ ΡΑΒΔΙΑ»,
ΘΑΝΑΤΙΦΟΡΑ DRONES, Ο ΜΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΙ ΗΓΕΤΕΣ
ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΣΚΑΚΙΕΡΑ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

ΣΙΒΑ ΡΑΜΠΑΡΑΝ Η ΙΡΑΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΛΕΑ ΝΤΡΟΥΚΕΡ, ΖΟΥΛΙ ΦΟΥΚΣ, ΤΖΙΝ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΡΟΥΣΣΟΣ, ΚΕΡΤΙΣ ΣΚΟΤ
ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΗΝΙΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΙΓΕΙΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

ΣΙΒΑ ΡΑΜΠΑΡΑΝ

*«Στο Ιράν οι επαναστάσεις
ήταν πάντοτε γένους θηλυκού»*

Η ιρανή συγγραφέας που ερευνά τη σχέση μεταξύ τέχνης και ελευθερίας μιλάει στο BHMAGAZINO για την έκρυθμη κατάσταση μεταξύ Ιράν και Ισραήλ, για τις κοινωνικές εξεγέρσεις στη γενέτειρά της και για τον καθοριστικό ρόλο που διαδραματίζουν οι γυναίκες σε αυτές.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΝΙΚΟΣ ΒΑΡΑΚΑΣΤΑΝΗΣ

Η Σίβα Ραμπάραν, συγγραφέας και ερευνήτρια σε θέματα πολιτισμού, η οποία ζει και εργάζεται στο Λονδίνο, ήταν μόλις οκτώ ετών το 1979, όταν η μοναρχία κατέρρευσε στη χώρα της με την εγκαθίδρυση της Ισλαμικής Δημοκρατίας και επικεφαλής τον Αγιατολάχ Χομείνι. Πέντε χρόνια αργότερα, η ίδια και η οικογένειά της, έπειτα από σύντομη διαμονή στη Θεσσαλονίκη, εγκαταστάθηκαν μόνιμα στη Γερμανία. Εκεί σπούδασε φιλολογία και πολιτικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Heinrich-Heine του Ντίσελντορφ και αργότερα απέκτησε το διδακτορικό της στην αγγλική λογοτεχνία από το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Ως συγγραφέας έχει διερευνήσει τη σχέση μεταξύ ελευθερίας και τέχνης, ιδίως στο πλαίσιο της λογοτεχνίας και του κινηματογράφου στο Ιράν μετά την Ισλαμική Επανάσταση του 1979. Έχει γράψει τα βιβλία «Iranian Writers Uncensored: Freedom, Democracy and the Word in Contemporary Iran» και «Iranian Cinema Uncensored: Contemporary Film-makers since the Islamic Revolution», τα οποία έλαβαν διθυραμβικές κριτικές. Το τελευταίο διάστημα έχει επικεντρωθεί ιδιαίτερα στην πάταξη του εκφοβισμού των σκηνοθετών του Ιράν και έχει παρακολουθήσει τα γεγονότα σχετικά με την άγρια δολοφονία του διάσημου σκηνοθέτη Νταριούς Μερτζουί, που ήρθε έναν χρόνο μετά το αιματοβαμμένο κύμα διαμαρτυρίας για τον θάνατο της Μαχσά Αμινί («Woman, Life, Freedom»), η οποία άφησε την τελευταία της πνοή τον Σεπτέμβριο του 2022 στο νοσοκομείο έπειτα από σωματική κακοποίηση που υπέστη μετά τη σύλληψή της από τη λεγόμενη «Αστυνομία Ηθών». Το πρώτο της μυθιστόρημα, το οποίο πρόκειται να εκδοθεί το επόμενο έτος, αναφέρεται σε μια οικογένεια Ιρανών κατά τη διάρκεια της Ισλαμικής Επανάστασης. Μετά την πρόσφατη, άνευ προηγουμένου, επίθεση του Ιράν στο Ισραήλ στις 13-14 Απριλίου με drones και πυραύλους – στον απόηχο της επίθεσης του Ισραήλ την 1η Απριλίου στο προξενικό τμήμα της ιρανικής πρεσβείας στη Δαμασκό – η Σίβα Ραμπάραν μοιράζεται με το BHMAGAZINO τις σκέψεις της για το πώς πιστεύει ότι θα εξελιχθεί η κατάσταση και μιλάει για όσα συμβαίνουν στη γενέτειρά της, για τον πόλεμο στη Γάζα καθώς και για το γυναικείο κίνημα που βρίσκεται πάντα στην πρώτη γραμμή των αγώνων του ιρανικού λαού για ελευθερία από το θεοκρατικό καθεστώς.

Εχουν περάσει μόλις λίγα εβδομάδες από την επίθεση του Ιράν στο Ισραήλ και (την ώρα που διεξάγεται αυτή η συνέντευξη) περιμένουμε την αντίδραση του Ισραήλ. Ποιες είναι οι σκέψεις σας για την έκρυθμη κατάσταση στη Μέση Ανατολή; Κάποιοι κάνουν λόγο για την πιθανή έναρξη ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου...

«Είναι πολύ δύσκολο να κάνουμε προγνώσεις για το τι μπορεί να συμβεί, καθώς τα γεγονότα κινούνται με ραγδαίο ρυθμό. Αν και υπάρχουν πολλοί επικίνδυνοι εκπρόσωποι του ισλαμικού καθεστώτος του Ιράν, που δεν έχουν κανέναν ενδιαφέρον να προκαλέσουν συγκρούσεις και αφανισμό της χώρας και του λαού για χάρη ενός ιερού πολέμου, θεωρώ ότι κανείς δεν θέλει έναν πόλεμο μεγάλης κλίμακας, που θα μπορούσε να ξεφύγει από τον έλεγχο. Το καθεστώς θα ήθελε ένα ελεγχόμενο χάος ή έναν περιορισμένο πόλεμο προκειμένου να διατηρήσει την κυριαρχία του σε έναν πολύ δυσχερημένο πληθυσμό που κατέστησε φτωχό. Η Ρωσία ενδιαφέρεται για έναν ελεγχόμενο πόλεμο, εκτός των άλλων για να στρέψει την προσοχή του κόσμου μακριά από τη βάνουση εισβολή στην Ουκρανία. Το Ισραήλ δεν θέλει να βγει από τη θέση του "θύματος" στην

οποία μπήκε με τη μαζική παραβίαση από αέρος από άλλο κράτος, ειδικά μετά τη μεταστροφή μέρους της κοινής γνώμης εξαιτίας των γεγονότων στη Γάζα. Και, τέλος, η εξαρτώμενη από το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο κινεζική οικονομία δεν μπορεί να αντέξει έναν πόλεμο μεγάλης κλίμακας, οπότε η Κίνα θα κάνει ό,τι μπορεί για να τον σταματήσει. Φυσικά, το αμυντικό δόγμα του Ισραήλ είναι ότι πρέπει να ανταποκρίνεται σε οποιαδήποτε παραβίαση τόσο αποφασιστικά ώστε καμία άλλη χώρα να μην τολμήσει ποτέ να αμφισβητήσει την κυριαρχία του. Αυτή τη φορά είναι σημαντικό να επιτεθεί σε έναν εχθρό που βρίσκεται στα πρόθυρα του να γίνει πυρηνική δύναμη, μια "Βόρεια Κορέα της Μέσης Ανατολής" αποφασισμένη να εξοντώσει το Ισραήλ και τους συμμάχους του. Έτσι, πιθανότατα θα ανταποδώσει αποφασιστικά, αλλά γνωρίζει ότι δεν μπορεί να προβλέψει τις συνέπειες – το Ιράν είναι σχεδόν 80 φορές μεγαλύτερο από το Ισραήλ, δεν μοιράζεται σύνορα μαζί του, βρίσκεται πολύ μακριά και, παρόλο που έδειξε στις 13-14 Απριλίου ότι είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο αδύναμο από ό,τι πιστεύαμε, εξακολουθεί να υπερηφανεύεται ότι έχει έναν από τους μεγαλύτερους στρατούς στον κόσμο. Βέβαια, η κατάσταση στο εσωτερικό του, με τον λαό να μην τη στηρίζει, καθιστά το καθεστώς πολύ ευάλωτο. Το Ισραήλ το γνωρίζει αυτό και πιθανότατα δεν θα επιτεθεί στο Ιράν με τρόπο που θα μπορούσε να του κοστίσει τη συμπάθεια που έχει κερδίσει μεταξύ των Ιρανών. Πιθανότατα θα κάνει ό,τι έκανε για τουλάχιστον είκοσι χρόνια, αλλά σε πιο εντατική κλίμακα, όπως ενορχηστρωμένες επιθέσεις στον κυβερνοχώρο και χειρουργικές επιθέσεις στις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν, δολοφονίες υψηλόβαθμων αξιωματικών του IRGC (σ.σ.: Φρουροί της Επανάστασης) και βομβαρδισμούς σε αποθήκες πυραύλων και πυρομαχικών ή σε χώρους εκπαίδευσης».

Ο λαός του Ιράν πώς αντιδρά σε όλα αυτά;

«Κανείς δεν θέλει πόλεμο. Οι Ιρανοί εξακολουθούν να υποφέρουν από τον απόηχο του οκταετούς πολέμου με το Ιράκ που έλαβε χώρα τη δεκαετία του '80. Υπάρχει ένας συλλογικός πόνος ακόμα και σήμερα, περισσότερα από τριάντα χρόνια αργότερα. Και όμως, υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι μια αποφασιστική αλλά ελεγχόμενη επίθεση εναντίον του ισλαμικού καθεστώτος και των Φρουρών της Επανάστασης θα μπορούσε να γίνει ευπρόσδεκτη

Το καθεστώς στο Ιράν θα ήθελε ένα ελεγχόμενο χάος ή έναν περιορισμένο πόλεμο προκειμένου να διατηρήσει την κυριαρχία του σε έναν πολύ δυσχερημένο πληθυσμό που κατέστησε φτωχό

από τους Ιρανοί, καθώς μοιράζονται έναν κοινό εχθρό με το Ισραήλ, το ισλαμικό καθεστώς. Φαίνεται να υπάρχει η πεποίθηση μεταξύ του λαού ότι μια χειρουργική και επιζήμια επιχείρηση σε συνδυασμό με μαζικές επιθέσεις στον κυβερνοχώρο μπορεί να επιφέρει ένα διαρκές πλήγμα στο καθεστώς χωρίς να προκαλέσει πάρα πολλές απώλειες αμάχων, το οποίο θα μπορούσε να βοηθήσει τον λαό του Ιράν να ανατρέψει το πιο βάνουσο σύστημα εξουσίας στη σύγχρονη ιστορία του. Πιστεύουν ότι μια τέτοια επιχείρηση όχι μόνο θα μπορούσε να απελευθερώσει το Ιράν από το καταπιεστικό καθεστώς, αλλά ακόμη και να την εμποδίσει από το να γίνει μια νέα πυρηνική δύναμη και έτσι στην πραγματικότητα να αποτρέψει την πραγματοποίηση ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου».

Η δυσανεξία των Ιρανών για την οποία μιλάτε ήταν προφανής σε ολόκληρο τον κόσμο μετά τον θάνατο της Μαχσά Αμινί ενώ βρισκόταν υπό κράτηση, και τις διαδηλώσεις που ακολούθησαν. Τι ρόλο διαδραματίζει το γυναικείο κίνημα στον αγώνα των Ιρανών κατά του ισλαμικού καθεστώτος;

«Στο Ιράν οι επαναστάσεις ήταν πάντοτε γένους θηλυκού. Στην καρδιά τους υπήρχε πάντα το αν θα καλυφθεί ή όχι η γυναίκα με τη μαντίλα. Η πρώτη γυναίκα που την έβγαλε, πριν από 170 χρόνια, δολοφονήθηκε από τους αυλικούς που φοβήθηκαν ότι η εξουσία τους θα μειωνόταν αν η γυναίκα, και κατ' επέκταση η κοινωνία, γινόταν κοσμική και μοντέρνα. Αργότερα, στις δεκαετίες του 1890 και του 1920, γυναίκες έκαναν το ίδιο. Και όσο πιο ορατή ήταν η γυναικεία μορφή τόσο πιο μοντέρνα θεωρούνταν η εποχή. Παρ' όλα αυτά, θέλω να τονίσω ότι η επανάσταση "Woman, Life, Freedom" δεν έχει να κάνει μόνο με τα δικαιώματα των γυναικών. Έχει εξελιχθεί σε μια εθνική επανάσταση στην οποία ηγούνται οι γυναίκες, σε ένα τεράστιο κοινωνικό και πολιτικό κίνημα που θέλει να ανατρέψει το ισλαμικό καθεστώς, που θεωρείται από τον ιρανικό λαό ως μια κατοχική δύναμη. Στον αγώνα για την απελευθέρωση της γυναίκας έχουν μπει πλέον και οι άνδρες. Για πρώτη φορά τα δύο φύλα είναι σύμμαχοι, όπως και ολόκληρη η κοινωνία, ανεξαρτήτως θρησκείας, καταγωγής, ηλικίας και οποιασδήποτε ταυτότητας. Οι γονείς είναι δίπλα στα κορίτσια τους και οι νέοι βρίσκονται στο προσκήνιο του αγώνα. Είναι ενδεικτικό ότι ο κόσμος πλέον απέχει από τις μουσουλμανικές γιορτές και γιορτάζει όσες είναι εθνικές, χωρίς θρησκευτικό πρόσημο. Αυτές τις ημέρες είχαμε το Ραμαζάνι και ο κόσμος στο Ιράν έτρωγε ως ένδειξη διαμαρτυρίας. Το καθεστώς έχει κλείσει πολλά café, εστιατόρια, τους παίρνει τις άδειες, αλλά οι άνθρωποι τρώνε ανοιχτά στα πάρκα και στους δρόμους. Η αλήθεια είναι ότι μετά τις εξεγέρσεις με τη δολοφονία της Μαχσά Αμινί, θεωρήσαμε ότι ζούσαμε τις τελευταίες ημέρες του καθεστώτος και ότι μέχρι τον Δεκέμβριο του '22 θα είχαμε απαλλαγεί από αυτό. Έπειτα ακολούθησαν και τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου στο Ισραήλ και άλλαξαν τα πράγματα».

Πώς επηρέασε αυτός ο πόλεμος την κατάσταση στο Ιράν;

«Το καθεστώς, για να επιβιώσει, έχει ανάγκη τις κρίσεις. Αυτός είναι ο λόγος για την τωρινή επίθεση και ο λόγος που χρηματοδοτεί τη Χαμάς, τη Χεζμπολάχ κ.ά. Όσο υπάρχει πόλεμος και φόβος τότε αυτοί θα μένουν στην εξουσία. Πόλεμος όμως μόνο μέχρι το σημείο που δεν απειλεί τη σταθερότητα του ίδιου του καθεστώτος. Έχουν καπηλευτεί τον αγώνα των Παλαιστινίων για τους δικούς τους σκοπούς, τώρα ισχυρίζονται ότι οι λόγοι της επίθεσής τους είναι οι ενέργειες των Ισραηλινών στο ιρανικό προξενείο της Δαμασκού. Όλα είναι προφάσεις. Πριν από τα

150 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ. ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ HÔTEL DE LA GRANDE BRETAGNE 47
 Διοστ. Μαριγούζα. Μετὰ χαρῆ ἴδων τὸν Γαίγυο ὄψων ἀπὸ 15 ἡμερῶν εἶ-αι κατὰ τὴν ἐξέδρα
 σου, ἐπιβίβου αὐτῆς θύρας εἰς τὴν καὶ ἐπιβίβου, Carte Postale, κατὰ τὴν ὑποχρέωσιν σου, ἐπιβίβου
 εἰς τὴν ἐξέδρα τὴν γαίγυο εἰς τὴν καὶ εἰς τὴν ἀποστολῆν σου εἰς τὴν ἀποστολῆν σου. Διεύθυνσις
 σου, Παναθηναίων ἀριθ. 25. εἰς τὴν Μαγὰ σου κατὰ τὴν παρὰ τὴν ἐξέδρα σου. — Διοστ. —
 1895/25/9/1903

● Η επιβλητική πρόσοψη της Μεγάλης Βρεταννίας σε μορφή καρτ-ποστάλ, με ιδιόχειρο μήνυμα και ημερομηνία αποστολής 1903.

Το εμβληματικό ξενοδοχείο της Αθήνας γιορτάζει ενάμιση αιώνα λειτουργίας και εμείς ξεφυλλίζουμε το άλμπουμ των κομβικών στιγμών της ιστορίας του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΙΟ

«Δεν φαντάζεται κανείς πόσο ειρηνικές μοιάζουν οι αθηναϊκές Κυριακές πλάι στις δικές μας» παρατηρούσε ο γάλλος αρχαιολόγος, περιηγητής και δημοσιογράφος Γκαστόν Ντεσάν που είχε ζήσει στη χώρα μας μεταξύ 1885 και 1888: «Οικογένειες κατασηματαρχών περπατούν πολύ αργά, ώρες ολόκληρες στις μοναξίες της πλατείας Συντάγματος, γύρω από την εξέδρα όπου η στρατιωτική ορχήστρα σκορπίζει στους τέσσερις ανέμους φανφάρες γαλλικής οπερέτας. Η μητέρα έχει αφήσει το καθημερινό μαντίλι και επιδεικνύει φιλάρεσκα το φέσι με τη χρυσή φούντα που πέφτει πάνω από το αψί και είναι κόκκινο σαν παπαρούνα. Ο πατέρας, ξυρισμένος και χτενισμένος με φροντίδα, έχοντας ξεχάσει για λίγο το μπακάλικο ή το υπαλληλικό γραφείο του, χαιρετά τους πολυάριθμους γνωστούς του με ένα χαρούμενο “καλημέρα”. Τι λείπει από το σκηνικό, από αυτή την τρυφερή-ρετρό εικόνα για να είναι πλήρης; Τα ανάκτορα, η σημερινή Βουλή των Ελλήνων, στο πάνω μέρος της πλατείας Συντάγματος και, φυσικά, διαγώνια, το Hôtel Grande Bretagne. Η κοσμοπολίτικη Μεγάλη Βρεταννία που εδώ και ενάμιση αιώνα δεσπόζει στο κέντρο της Αθήνας, αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων που σημάδεψαν τη νεότερη ιστορία μας. Σημείο αναφοράς της πολιτικοκοινωνικής ζωής της χώρας. Κτίριο εμβληματικό, που με τη λειτουργία του σηματοδότησε τη νέα εποχή μιας παραγκούπολης που μεταμορφώθηκε σε κομψή ευρωπαϊκή πρωτεύουσα, τη νέα εποχή ενός λαού που αφήνοντας πίσω του αιώνες καταπίεσης, φτώχειας και απομόνωσης αγωνιζόταν για ένα μέλλον με προοπτική, με ανάπτυξη και με ελπίδα. Το πολυτελές κατάλυμα που έχει φιλοξενήσει και εξακολουθεί να φιλοξενεί όλους τους υψηλούς επισκέπτες μας έχει εφέτος πολύ σημαντικά γενέθλια καθώς συμπληρώνει 150 χρόνια λειτουργίας. Η επέτειος εορτάζεται με σειρά από εκδηλώσεις, περιηγήσεις, εκθέσεις και άλλες δράσεις που αναδεικνύουν τη διαχρονική παρουσία της Μεγάλης Βρεταννίας ως κορυφαίου συμβόλου της ελληνικής φιλοξενίας. Εμείς, δραστήριοι της ευκαιρίας, ταξιδεύουμε πίσω στον χρόνο, ανατρέχουμε στην πλούσια πορεία του σημαντικότερου ξενοδοχείου της Ελλάδας και μαζί σε μερικές από τις σημαντικότερες στιγμές της ιστορίας του τόπου μας.

Το λαμπρό Μέγαρο Δημητρίου
 Βρισκόμαστε στο μακρινό 1842. Τη χρονιά που ο Αντώνης Δημητρίου, εύπορος Έλληνας της Διασποράς, αγοράζει μια μεγάλη έκταση στην υπό διαμόρφωση πλατεία Συντάγματος. Επειτα και από προτροπή του βασιλιά Οθωνα, ο οποίος ήθελε να στολίσει την πλατεία όπου βρισκόταν το παλάτι του και με άλλα λαμπρά κτίρια, χτίζει εκεί ένα μέγαρο για την οικογένειά του. Το σχέδια είχε εκπονήσει ο σπουδαίος δανός αρχιτέκτονας Θεόφιλος Χάνσεν

που είχε αναλάβει και την επίβλεψη των εργασιών, για να παραδώσει στον ιδιοκτήτη του ένα μέγαρο που λέγεται πως ξεπερνούσε σε πολυτέλεια το παλάτι. Η οικογένεια Δημητρίου θα έμενε εκεί για λίγο, μέχρι το 1852. Στη συνέχεια το κτίριο χρησιμοποιήθηκε ως Ξενώνας του παλατιού και ακολούθως ενοικιάστηκε στη Γαλλική Αρχαιολογική Σχολή.

Ένα ανήσυχο επιχειρηματικό πνεύμα

Εδώ μπαίνει στην ιστορία μας ο Σάββας Κέντρος. Ένας αγρότης από το Αργυρόκαστρο ο οποίος αρχικά εργάστηκε ως βοηθός παντοπώλη στο Αργίτιο, στη συνέχεια ασχολήθηκε με το εμπόριο ζώων, έγινε σωματοφύλακας του εύπορου ομογενούς Αλέξανδρου Νένου και κατέληξε στην Αθήνα για να ασχοληθεί με τη φιλοξενία. Στο νέο επαγγελματικό ξεκίνημά του εργάστηκε στο Ξενοδοχείο των Ξένων (Hotel des Étrangères), απέναντι από τους κήπους των ανακτόρων. Χαρακτήρας ανήσυχος, αποφάσισε κάποια στιγμή να στήσει τη δική του δουλειά. Έτσι, με την οικονομική στήριξη του παλαιού αφεντικού του, του Αλέξανδρου Νένου, ίδρυσε το ξενοδοχείο Μεγάλη Βρεταννία. Σύμφωνα με το εξαιρετικό βιβλίο του Αγγελου Φ. Βλάχου «Μεγάλη Βρεταννία, ένα ξενοδοχείο-σύμβολο» (εκδόσεις Κέρκυρα), «φαίνεται να υπάρχει μια σύγχυση αναφορικά με την ίδρυση του ξενοδοχείου. Η επικρατούσα άποψη αποδίδει στον Σάββα Κέντρο την πρώτη ίδρυση της επιχείρησης με την εμπορική επωνυμία Μεγάλη

● Άποψη από εσωτερικούς χώρους του Ξενοδοχείου Μεγάλη Βρεταννία τη δεκαετία του 1920.

ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΔΗΝΙΑΣ

Οι μικροί ιταλικοί παράδεισοι για τους ιδιοκτήτες σκαφών, το καταφύγιο του Γκαριμπάλντι και τα λευκά γαϊδουράκια της Αζινάρα.

● Το πλιοβασίλεμα με τα μαγικά του χρώματα στο λιμάνι της Μανταλένα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΒΙΛΙΟ

Δημοφιλής προορισμός (που εφέτος, από τις 12 Ιουνίου, έχει και απευθείας σύνδεση με την Ελλάδα χάρη στην Aegean που πετάει προς την Ολμπια), η Σαρδηνία έχει πολλές φυσικές ομορφιές. Έχει και αξιόλογα ιστορικά αξιοθέατα. Το δεύτερο μεγαλύτερο νησί της Μεσογείου μετά τη Σικελία είναι ένας ιδιαίτερος, πολύχρωμος και ανοιχτόκαρδος κόσμος, γεγονός που το έχει μετατρέψει σε εξαιρετικά δημοφιλή προορισμό. Οι ρωμαϊκές

(και όχι μόνο) αρχαιότητες του, οι βοτσαλωτές και οι αμμώδεις παραλίες του, οι άγριες βραχώδεις ακτές και τα σπήλαιά του, τα ψαροχώρια και το γραφικό Κάλιαρι είναι μερικοί από τους κυριότερους λόγους για να αποφασίσει κάποιος το ταξίδι. Για να απολαύσει μερικές ημέρες διακοπών στο νησί, ειδικά την περίοδο της άνοιξης και των αρχών του καλοκαιριού. Όμως η Σαρδηνία δεν είναι μόνη. Εκτός από την εξίσου διάσημη (και εξίσου όμορφη, αν όχι όμορφότερη) Κορσική που σχεδόν την

● Χαρακτηριστικό δρομάκι της νήσου Μανταλένα.

Πανοραμική φωτογραφία της Cala
Naroletana στην Καπρέρα.

